

Linkime Palaimintu Welyku Szwencziu!

Wiešpats tikrai prisifėlė!

(Skaityt: Luk. 24, 32—35.)

Welyku rytą iš wisų bažnyčių pasigirsta Welyku giesmių nugalėjimo, džiūgavimo ir džiaugsmo balsai. Tiek didelėje, puošnioje bažnyčioje, tiek menkuose, apgruiwušiuose malbų namuose didingai skamba Welyku giesmės. Wis tai gali mums duoti progos klaidingai manyti, kad tartum Kristaus prisifėlimas yra wiešas džiūgavimas dėl jo priešų nugalėjimo, kad tai yra aiškus jo galybės ir garbės įrodymas prieš wisą pasaulį. Nieko nebūtų klaidingumo, kaip toks manymas. Jėzaus prisifėlimas įvyko wisai slapiai, be jokių liudininkų. Tušėjias lapas davė progos ir priešams susimąstyti — bet ir ne daugiau. Pasaulis greitai užmiršo ir žengė toliau savo paprastuoju keliu. Nieko stebėtina, pagalvojus, kad net artimiausias mokinių būrelis Welyku wafarą nusimines sėdėjo už užrakintų durų!

Ir Welykomis ir už Welyku toliau Jėzaus įsistatė — paslėptinga įsistatė, jo nugalėjimas — paslėptingas nugalėjimas. Mokytiniai pasititėjo ir troško, kad išganytojas įvykdytų wiešą džiūgavimą, wisam pasauliui regimą nugalėjimą. „Mes tikėjome, kad tai jis turi išwaduoti Izraelį.“ Tąja kryptimi wylsta ir mūsų mintys ir mūsų troškimai! Bet Diewo mintys yra kitos ir jo keliai aukštesni už mūsų kelius. Tik sunaikinęs mūsų žemiškai susidėjusius nusistatėjimus, Jis praweria mūsų akis Jo keliams. Yra didelis kalnas, kirs kliudo matyti mūsų išganyimą. Sitas kalnas — tai mūsų mintys, apie tai, kaip, tiesą pasakius, turėtų wylti, mūsų mintys, kuriomis

mes norime Diewui patarti ir tiktis į Jo reikalus.

Kadangi Jėzaus prisifėlimas yra paslėptingas įvykis, todėl ir tikras Welyku persitikrinimas įvyksta ne wiešai kokiū regimu stebuklu, bet paslėptingu būdu. „Argi mūsų hirdys nedegė mumyse, kaip Jis mums kalbėjo kelyje ir kaip aiškino mums raštus?“ Kai Jodis sawo platume ir gilume widujiniai pagauna mus, apšwiečia ir uždega mūsų hirdis, Kristus Wiešpats tampa dabarties tikrove. „Kaip Jis buwo jų pažintas iš duonos laužymo“. Mūsų tikėjimui stiprinti ir mūsų hirdims džiaugsmu pripildyti, iš mirusių prisifėlusis jungia sawo dabartį su sakramento ženkla — duona ir wynu. Ir taip Jodoje ir Sakramente mokytiniai pažįsta sawo Dangiškajį Karalių ir per paslėptingumą mato Jo įsistatę.

Pagaliau jo mokytinių tikėjimo ir maldos draugystė yra ta wieta, kur jis yra tarp mūsų per wisas dienas iki pasaulio galo. Čia jis apšwiečia kaip gywas, kirs turi galią surišti ir atrišti, sužeisti ir gydyti. Ne wiešame regime pasaulyje, bet tuo labiau tenai, kur yra gywas tikėjimas ir tikra malda, džiūgauja Diewo Sūnus ir neišsamiamai reikšia sawo galybę ir malonę.

Tegul Wiešpats gydo mus nuo ne tikrų troškimų ir pasitikėjimų. Tegul Jis per Jodį ir Sakramentą, maldoje ir tikroje bendrystėje apdowanija mus paslėptingomis Welykomis pilname džiaugsmu. Nes kiekvienas tikš krikščionis žino, kad mūsų Wiešpats Jėzus tikrai prisifėlė. Amen.

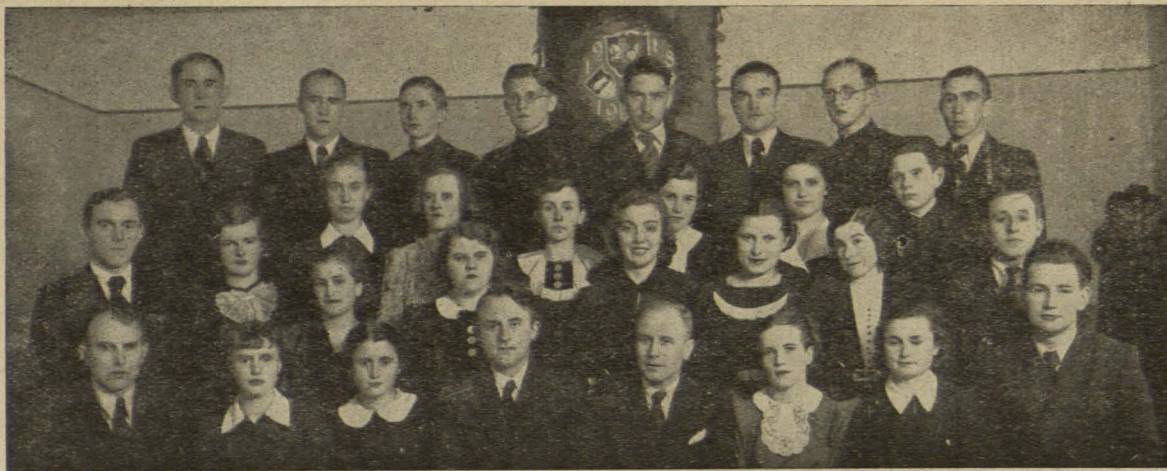
Jis nešė daugelio nuodėmę ir meldė už piktadarius.

(Skaityt: Jono 2,2.)

Mūsų nuodėmė apšwiektė tame, ką pasaulio nuodėmė padarė Wiešpacziui. Kiek įskundimo ir išdawystės, kiek neapykantos ir piktybės, kiek hiurškštumo ir neištikimybės buwo išreikšta Nukryžiuotajam. Wisą tai yra tik išorė užbaiga to, kas diegu pawidale randasi ir mūsų hirdyse. Wieintelė proga gali hituos diegus ir mumyse išwystyti į pasibaišėtiną subrendimą, ir kaip dažnai jau tai įvyko! Po kryžium prieš Wiešpatį apšwiektusi nuodėmė yra hiurpulingas mūsų paczių nuodėmės atwaidas. Ir hita nuodėmė prie kryžiaus Kristuje teisiama to Diewo, kirs nebaustinai negali iš sawės tyejotis.

Tai wieta tamsoji kryžiaus pusė; ji kalba apie Diewo teisumą ir šwentumą. Bet kita šwieštoji kryžiaus pusė kalba apie Diewo meilę, kuri apšwiektė Kristaus mirtyje. Ką Wiešpats sawo meilėje padarė prieš nuodėmę pasauliui, wisą tai paruošė išganyimą pasauliui, pasaulio nuodėmės atleidimą, pasaulio su Diewu suderinimą. Jėzus yra išganytojas wisam pasauliui, o kadangi ir tu priklausi hitam pasauliui, tai Jis ir tawo išganytojas. Tuo mes įgyjame amžiną paguodą ir prieš bet kokią nuodėmę ir amžiną išganyimo pajėgumą, jei mes pasiduwodame hitam išganytojui ir esame Jam ištikimi. Wiešpatie Jėgau, būk mums maloningas ir apdowanok mus ramybe. Amen.

Kauno ewangel. liut. parapijos lietuvių choras.

Kauno ew. liut. parapijos lietuvių choras, vedamas Riczardo Kopo yra suorganizuotas maždaug prieš pus-antrų metų. Per šį palyginant gana trumpą laiką choras daug yra padirbėjęs mūsų ewang. bažnyčios labui. Per tą laikotarpį yra išmokę ir gieda 40 įvairių giesmių, kas antrą šventadienį gieda Kauno parap. bažnyčioje laike radio pamaldų, yra igiedojęs keletą giesmių į plokšteles, koncertavęs radiofone ir aplankęs kaimurias provincijos parapijas. Balandžio mėn. 10 d. 18 val. Kauno ew. liut.

parapijos bažnyčioje surengė religinį koncertą, kuris pasvyko labai gražiai. Šiame pirmame tokio masto koncerte choras pagiedojo 15 įvairių giesmių bei moteczių, jų tarpe Mozarto, Bethoweno, Kleino, Šofso, Bortniausko ir kt. Be choro šiame koncerte dalyvavo ir programą išpildė muz. prof. W. Jakubėnas, operos solistas ir waltstybės operos ir radiofono orkestro solistai. Ewangelikų wijsuomenė į šiuos koncertą gausiai atsilankė.

Welykos.

Kartą gyveno labai warginga mergaitė, wardu Laimutė. Laimutės mamytė prieš kelius metus buvo mirusi. Tėwelis apsiwedė piktą moterį. Ji buvo piktą ir mergaitę wišaip škriaudė. Artinos Welykos. Laimutė buvo sukalusi, basomis kojytėmis ir turėjo sunkiai dirbti. Wiena dieną, pamotė pamacziusi, kad Laimutė duoną walgo, baissiai supykė ir išwarė ją iš namų. Laimutė manė kad už jos darbą, jai Welykoms nupirks batutus, o dabar ji turėjo išeiti. Mergaitė išejusi iš namų ėjė, ėjo ir priešo didelį mišką, kuriame augo daug eglių ir pušų. Ji ėjo wis gilyn į mišką tol pawargo. Ji buvo labai nuwargusi ir išalkusi, atsigulo ant piwelės šalia kelmo pailsėt ir greit užmigo. Miegodama ji sapnawo gražų sapną. Sapne ji matė wiršum jos angelėlius. Šie mergaitę dalino Welykų dawanėles ir žaislus. — Kai patekėjo graži Welykų šaulutė ir miškas pawudo nuo paukščių giesmių, mergaitės atšs buvo užmerkto amžinai. Ji nebepawudo kitam gyvenimui, bet buvo gywa prie prisikėlusio Wiekšpaties. Tik po kief laiko priemenns rado ramiai amžiams užmigusia, su ramiu weideliu mergytę nashlaite.

Bajorinas Fabijonas, Pagėgių I kl. m.

Kas yra Šwentoji Wafarienė.

Kartą gyveno turtingas karalius. Šis mėgdawo ruošti puotas į kurias sukriedawo sawo aukštuosius waldinius. Wiena šntį tokią puotą jis suruošė Tykui Pentadieni. Pas jį atėjęs senas pradžilės generolas jam tarė: „Šwiesiusis karaliau, aš negaliu jūų kwietimą šį kartą priimti, nes aš eisiu prie kitos wafarienės.“ Tai taręs jis išejo. Grižus generolui nuo Šwentosios Wafarienės, karalius jo paklausė; ar jis ten prisiwalgęs. Tada generolas jam tarė: Šwiesiusis karaliau, aš ten neprisiwalgiau. Šūs kwiesiusis karaliau, tur būt nežinote kas yra Šwentoji Wafarienė? Karalius walandėlę tylėjo, pastum tarė: „Nežinau“. Tada generolas jam atšakė: Šwentoji Wafarienė yra tai, kad mes žmonės tuo metu atšjakom nuo žemiško gyvenimo ir štalo ir prieinam prie dangiškojo

štalo. Įut amžiną pasaulį waldo Karalių Karalius — Diewas.“ Salėj pasidarė gili tyla, tik buvo girdėti kaip laikrodis takši. Wių kirdys pajautė Tylojo Pentadienio didijį įwykį. Karalius priėjęs prie generolo, paspaudė jam ranką ir tarė: „Taip dabar aš žinau kas tai yra Šwentoji Wafarienė.“

Br. Wjštupaitis, Pagėgių gimn. II kl.

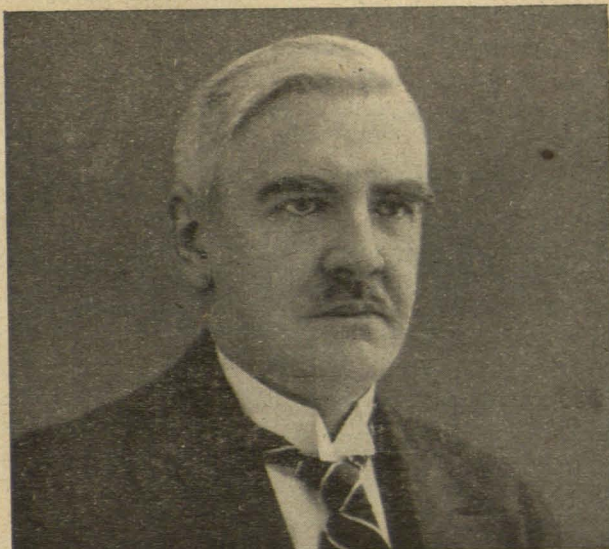
Wyšnios.

Wieną gražią wajoros dieną ėjo keli berniukai pasiwaikščioti. Šų kelias ėjo pro wieną gražų šodą. Arti tworos stowėjo wyšnios medis, pilnas raudonų wyšnių. Wienas berniukų sukuko: „Žiūrėkite į tuos waisius! Kaip štanu būtų jas walgyti! Žinote ką? Aš su lazda palenkšiu wieną šakelę, tada mes galėsime daug wyšnių nusikinti.“ „Tai juk negalima,“ atšakė titi. Mes wiši žinom Diewo prišatymą: Newot! Net mokytos mus mokino, kad mes newogtume“. „Šūs neturit drąsos“, šakė pirmasis berniukas. „Mokytos ir daržininkas dabar mus nemato. Mes czia esame wieni ir galime porą šaujų pasiimti“. „Nors mokytos ir daržininkas nemato waghštės; bet Diewas wišur ir wišką mato“. Wiši nuėjo toliau. Tik jis wienas pašiliko ir norėjo jiems sawo drąsumą parodyti. Bet tuo laiku sušwiltė daržininkas darže. Baimė paėmė pašryžusi wogti berniuką. Lazdą jis numetė ir pawėgo. Kiti berniukai žiūrėjo baimingai kas atšitiko. Šie pamatė tik seną daržininką, nes tas berniukas jau buvo pawėgęs. Tada daržininkas šaukė: „Ei, berniukai ateikite czia! Šūs neturit bijoti. Aš macziau, kaip jūs buwote teisūs ir newogėt wyšnių!“ Daržininkas atwėrė wartus šleides teisiuosius berniukus į daržą, jiems tarė: „Pipkite į medį, kaip aukštai jūs galit ir walgykit wyšnių kief tik norite!“ Berniukai labai nudžiugo, o berniukas wagis turėjo gėdintis. Šis niefur negalėjo paširodyti ir neturėjo galimumo paragauti gerojo daržininko gardžių waisių.

Taip ir Wiekšpats pašielgs su teisėjais, ir geriejais tars, eikite pas mane.

Br. Wjštupaitis, Pagėgių gimn. II kl.

Prof. Dr. Kun. Kostantinui Kurnatauskui sukakus 60 m. amžiaus.

Prof. Dr. Kun. K. Kurnatauskas gimė 1878 m. balandžio mėn. 9 d. Mintaujoje, kur jo tėvas Oskaras tuo laiku kunigavo. Ne tik jo tėvas buvo kunigas, bet ir jo senelis. Jo tėvas iš Mintaujos persikėlė kunigauti į Petrapilį, todėl ir profesorius baigė gimnaziją Petrapilyje, 1897 metais. Baigęs gimnaziją, istojo į Dorpatą — Tartu universitetą 1897 m. studijuoti teologiją. Čia išbuvo iki 1899 m. Tais pačiais metais persikėlė studijuoti į Karaliaučiaus universitetą, kurį baigė 1901 m. Vėliau studijavo dar Leipzigo ir Erlangeno universitetuose, kuriame 1903 m. gavo filosofijos daktaro laipsnį. Baigus mokslus, Vilniaus sinodas 1903 m. paskyrė kunigu į Kelmę,

kur išbuvo iki 1913 m. Nuo 1913 iki 1918 m. kunigavo Vilniuje. 1918 m. vėl grįžo į savo numylėtą Kelmę, kur praleido savo jaunystę ir nuo to laiko kunigauja čia iki dabar. 1925 m., įsisteigus Kaune Ev. Teologijos Fakultetui, buvo pakviestas profesoriauti ir, kaip žinovas hebrajų kalbos, užėmė Sen. Testamento katedros vedėjo vietą. Profesoriavo iki 1936 m., iki uždarymo Fakulteto.

Prof. Kurnatauskas, kaip mokslininkas žinomas ir kitiems Europos universitetams. Profesorius, kaip kunigas ir žmogus, dėl savo švelnaus būdo ir gilių humaniškų pamokslų, yra mylimas ne tik savo parapijos, bet ir visų evangelikų. Nemažiau jis turėjo simpatijų iš studentų, kuriuos mokino ir iš mokinių (nes jis buvo Kelmės gimnazijos direktoriumi) kuriuos auklėjo.

Savo garbingo ir gražaus amžiaus sukaktį profesorius Kurnatauskas atšventė kukliai, savųjų ir savo draugų tarpe, savo parapijoje Kelmėje.

Linkime prof. Kurnatauskui nepailsti ir toliau garbingai nešti Kristaus meilės vėliavą, prie kurios kiekvienas nuvargęs šiame gyvenime, gauna sau ramybę ir poilsį.

Malda į Prisikėlusį Jėzų.

Jėzau, Tu kaip didžiausias piktadarys kentėjai ir mirei ant kryžiaus! Mūsų nuodėmių našta taip sunki buvo, kad Tave parbloškė mirtinai, tačiau ne amžinai. Tu kėleisi iš karsto, kaip dieviškas mirties nugalėtojas, už ką mes šiandien esam Tau dėkingi, garbiname Tave ir padėkos maldai į Tavo sostą savo nuodėmingas rankas tiesiame.

Jėzau, šiandien mes esame pilni džiaugsmo, kad Tu prisikėlei iš numirusių, ir būsi tarp mūsų dabar ir visados! Kaip mes laimingi esame, kad prisikė-

Lic. J. Pauperas

Kentėjimo prasmė.

Kentėjimo prasmės klausimas apskritai yra vienas pačių giliausių žmogaus buities klausimų. Pats kentėjimo prasmės klausimo sprendimas įprasmina vienaip ar kitaip patį žmogaus gyvenimą. Juk labai daug nuo to pareina, ar aš tikiu esąs pats savo likimo kalvis, arba tikiu esąs veikiamas kitų galių. Ar mano likimas yra aklo likimo rankose, ar mane prilaiko tėviškos rankos. Stoikas nori šaltai, nesi-jaudindamas laukti likimo žaismo galo. Kaip žmogus supranta kentėjimo prasmę tokia bus ir jo malda. Jei tiki esąs tėviškose rankose, tai savo malda maldaus Tėva, prašys stiprybės, o tikrojo pasitikėjimo maldos aukščiausias laipsnis bus: „Tėve ne mano, bet Tavo valia teįvyksta“. Iki to išpažinimo kelias yra ne lengvas. Ne be reikalo Evangelijoje yra pasakyta, kad Kristų pasekti gali tas, kuris išsižada ir išsigina savęs; kuris savo kryžių pats ima ant savęs ir laisva valia seka didįjį Kentėtoją.

Šiais nusivylimo (pesimizmo) laikais, nusivylimo randame ir pas jaunus žmones. Jaunimas mėgsta svaigintis, greit užsimeria, liepsnoti didžiųjų idealų siekiais. Rodos, jaunas žmogus savo idealus mato lyg tolimoje ir dangų kylančius kalnus. Jis temato blizgančias tų kalnų viršūnes. Maža galvoja kaip pasieks tas blizgančias, dangų remiančias aukštumas. Tad jaunas žmogus lengvai pasiduoda naivaus gyvenimo ritmui. Tokių paprastų dalykų, kaip tvarkingumo, punktualumo ir drausmingumo, jaunas žmogus dažnai mokosi pakilusią nuotaiką dėl to,

kad jis gali žygiuoti eilėse greta kitų, gali rikiuotėje ir mankštoje jausti bendrumo ritmą. Visa ta rikiuotė ir mankšta senesniame žmogui nieko nesužadina, o tuo tarpu jaunimas tame mato gilią prasmę. Paskiras jaunuolis nasijunta esąs dalelė didžios visumos. O yra tikras vargas kai jaunas žmogus susensta dvasia, visur jaučia tik nesmagumą, nebepajaučia kilniųjų jaunatvės polėkių. Taip iš saulės pusės jaunas žmogus pasitraukia į šešėlių pasaulį. Net ištisai visa tauta gali pasinerti į gilų liūdesį. Indusų Vėdų giesmės didingai skelbia grožio, jėgos ir svaigumo himną. Tik staiga lyg rudens šalna pakando visą indusų sielos grožį. Induso siela susirgo skaudaus nusiminimo liga. Tolygų pakitimą pergyveno ir graikų tauta. Spartiečiai dievino kūną, o vėlesni atėniečiai kūną laikė visų blogybių pradū. Po vokikškojo dangun besikeliančio filosofo Hegelio nusekė modernusis pesimizmo apaštalas Šopenhaueris. Taigi po dvasinio pakilimo būna ir atoslūgio. Gyvenimo audros išblaško ne vieną gyvenimo malonumais besisvaginantį. Kitas gi pabunda lyg iš kokio sapno. Smagiai gyvenusio jaunojo Augustino sieloje susiremia dvi valios, kurių viena traukia prie gėrio, kitoji plėšia bloguman. Prabangiai gyvenusis Pranciškus iš Aisyzės miestelio giliai pergyveno turtų niekingumą, griežčiausiai išsižada visų turtų ir liko didžiausio asketo pavyzdžiu. Kas būtų galėjęs tikėti, kad Kaukazo vynu ir moterų meile svaiginusis Levas Tolstojus kada nors laisvu noru pasirinktų atsiskyrėlio gyvenimą. Suminėti pavyzdžiai rodo, kad žmogaus sielos giesmė gali suskam-bėti įvairiais akordais, žiūrint kaip likimo rankos

15/16

lęš ir gyvas dabar esi tarp mūsų ir gyveni pas mus, toje žemėje, kurioje gimei žmogumi Dievu būdamas, kurioje buvai kūdikiu tarp kūdikėlių ir pasmerktu tarp pasmerktųjų! Čia Tu palikai ir tūščių karstą!... Dabar Tu gyveni pas mus nebe žmogišku gyvenimu, gal būt daugelio nematomas, nematomas net ir tiems, kurie Tave ieško; gal eini per žmones pasislėpęs elgetos skarmaluose, kuris iš namo į namą vaikštinėja išmaldos prašydamas, tačiau žmonės nė žodžio netarę, piktai parodo Tau duris.

Jėzau, gal jie Tave taip išvaro, nesuprasdami, kad Tu lankai žmonių giminę pasislėpęs varginųjų rūbuose.

Jėzau, neapsakomai mes džiaugiamės Tavo garbingu prisikėlimu, ypač šiandien, kada visas pasaulis dunda nuo patrankų šūvių, kada nuo iš lėktuvų mėtomų bombų griūna miestų mūrų sienos, kada puikios Tavo namų kolonos virsta į griuvėsių krūva. Mes gerai žinome, jei Tu tarp mūsų gyveni, mes nežūsimė. Tavo meilės ranka ves mus per visus sunkumus ir paskui pergabens į ten, kur jokių vargų nebebus, pergabens į Tavo dangiškiuosius namus.

Jėzau, todėl šiandien mes nelaimingi nusidėjėliai šaukiame į Tave, prisimindami Tavo garbingą prisikėlimą ir pažadėjimus, nesiskirk nuo mūsų niekados, bet būk prie tų, kurie Tave nužudėme, kurie dabar Tave žudome savo nuodėmėmis kiekvieną minutę, kiekviename žingsnyje!

Jėzau, Tu esi šventas ir didingas. Žinome, tu pažįsti mūsų žmogišką būdą ir myli mus. Tu ištiesi savo ranką saugodamas, kad mes nesusižeistumėm savo kojų į nedorybių akmenis. Tu esi didis, galingas, geras ir malonus. Dėlto mes ir mylime Tave visa širdimi, prisikėlešis Velykų Jėzau! O M.

paliečia pačias sielos stygas. Daugelis yra prablai-vėję kai jie ėmė mąstyti apie gilesnę paties gyvenimo prasmę. Nes tokie pamatė, kad laikas mus neša kaip srovė. Tik su kiekviena diena labiau didėja mūsų neapmokėto sąskaitų krūva.

Negalime pamiršti prometėjiškai kentėjusio Be-thoveno, kuriam pačios didžiausios kūrybos aukštumoje sutriko reikalingiausias jam organas — klausa. Pernešti šio skaudaus likimo smūgiui reikėjo sukaupti visas stiprios dvasios jėgas. Už tat jo muzika dažnai lyg smūgiai skausmingai beldžiasi į kurčio likimo vartus.

Idomią psichologinę permainą žymi didžiojo karo metu žuvusių vokiečių studentų laišškai. Šie studentai dažniausia savanoriais išėjo į kara.

Iš pradžių jie tiesiog svaigsta būsimo laimėjimo kvaituliais. Tai pirmojo laipsnio urapatriotai. Jie džiugauja galėję vieną kitą naktį nakvoti po plynu dangumi apsupti Vogesų miškų paslaptį. Vos tik po kelių mėnesių tie patys savanoriai keikia anksčiau dievintą gamtą, nes baisiai šala drėgnuose apkasuose. O sekantį pavasarį šie studentai savanoriai rašo savo laiškuose, jog iš viso esanti bauriausia ironija, kad kartais ant sudraskytųjų karių kūnų šviečia nekaltumą primena saulės spinduliai. O tiesiog kvaila esą tokia valanda kada po armotų siaubingo griausmo pasigirsta skambį vyturėlio giesmė. Esą naktį gali iš skausmo plyšti širdis, kad dangaus erdvėse šviečia žvaigždėlės, o aplink stūkso tik suverstos lavonų krūvos. Taip rašė savanoriai, kurie pusę metų pabuvo karo lauko apkasuose ir jau taip giliai pajuto skausmo dilgesį.

Velykų mintys.

Nejučiomis jau prabėgo gavėnia, kurią praleidome visi labai nevienodai: vieni jautėmės laimingais, ir lūpas puošė šypsena ir pasitenkinimas; kiti nešėme sunkią vargą ir sielvartą našta, skausmingi ir susikrėtę, sykiu su kenčiančiu ant kryžiaus Golgotos kalne Išganytoju, skundėmės žmonių piktumu ir neteisybėmis, vienų veidai buvo rimti ir saulėti, kitų gi ūkanoti; vienų akys džiaugsmu spindėjo, kitų gi žvilgsniai buvo giliu liūdesiu persunkti. Ir visi, vienaip ar kitaip, žiūrėjome į ateitį, laukėme ko nors iš jos, su viltimi ir tikėjimu.

Dabar jau susilaukėme Velykų švenčių. Po liūdnu gavėnios dienų, susilaukėme brangaus krikščioniško džiaugsmo. Velykos — vilties ir paguodos šventės. Prisikėlęs iš kapo pasaulio Išganytojas pažvelgia su džiaugsmu į visus, Jo prisikėlimo belaukiančius. Su pilnomis paguodos ir gailesčio akimis Jis žiūri į mus. Meilės ir pasiaukojimo raktu atidaro duris į amžinojo gyvenimo rūmus.

Palaimintos bus mums šios Velykų šventės tik tada, jei savo sieloje nešiosime Dievo ir artimo meilės jausmą. Jei to neturėsime, Velykų šventėse nerasime tikrojo prisikėlimo džiaugsmo ir neturėsime amžinojo gyvenimo vilties.

Ap. Povilas savo tikinčiuosius ragina: „Švęskime šventes ne sename raugė, ne piktenybės ir nedorybės raugė, bet neraugintame imaišyme tikrėnybės ir tiesos!“ (1 Kor. 5, 8). Šiuos ap. Povilo žodžius priimkime sau už geriausį patarimą. Švęskime šventes ne nuodėmių — piktenybių ir nedorybių raugė, bet tiesoje ir tikrėnybėje. Ir tada, kai praleisime džiaugsmingas Velykų šventes, kada išnyks iš mūsų veidų linksmoji nuotaika, — tiesos ir tikrėnybės duona, kuri maitina ir stiprina žmonių protą, valią ir jausmus, jungs mus po tikrojo

Tų pačių žuvusių studentų laišškai artimi apaštalo Povilo pareikštai nuotakai, jog ir pati gamta esą dusaujanti ir laukianti naujos tobulybės. Suskilę medžių stobriai, sukrype arklių siluetai, dujų užtroškintos laukų gėlės šiems kariams savanoriams prislėgė dvasią, nes jie nebegalėjo tikėti, kad jų kentėjimas iš viso turėtų dar kokios nors prasmės. Net kaliniui tamsiuose kalėjimo mūruose būtų lengviau kęsti nerimas ir griaužiantis ilgesys, jei jis žinotų, kad jo toks graužimasis turi iš viso kokios nors prasmės.

Dideli gamtos dievintojai pačią gamtą yra keikę nuo tos valandos kai jų dievinamoji dievaitė juos pačius yra palietusi. Paprastai gamtos dievintojas atleis gamtai, nors šaltoj žiemoj išstiptų tūkstančiai stirnaičių, nors šaltoj žiemoj iššaltų ištisi sodai, nors ugniakalnių lavos užverstų ištisus miestus, nors potviniai paskandintų milijonais kainuojamų lobių, bet savo dievintojai gamtai to jis nedovanos jei jos žiauri ranka palies jo paties kūną ar jo mylimus asmenis. Palociuje lengva yra svarstyti šalančių bedarbių šelpimo klausimus. Žmonių daugumas trokšta laimės, džiaugsmo, smagumų. Gėrisi publika gražia artistės išvaizda. Bet ta pati publika tą pačią artistę nušvilpia po kelių metų, nežiūrind, kad pats artistės talentas per tą laikotarpį dar labiau yra brendęs. Ką tokia artistė, publikos seniau dievintoji karalaitė turi iškentėti, buvusių žiūrovų nebejaudina. Žiūrovai nori, kad artistė juos svaigintų savo grožiu, užburtų savo sugebėjimu, bet artistės sielos kančiomis žiūrovai nesidomi.

(Bus daugiau.)

džiaugsmo vėliava ir toliau; tik tada Kristaus prisikėlimas pilnai praskaidrins ūkanotą mūsų gyvenimą, duos vilties, kada įpulsime į neviltį.

Išorinis švenčių džiaugsmas greit praeina, bet tikrasis, esminis jų džiaugsmas, turi prie mūsų pasilikti visados. Tikrenybės ir tiesos duona turi sostinti mus nepaliaujamai.

O. M.

Savo gaida (P. — 287 arba 290)

1. Atpirkėją aš mylėsiu,
Jėzų Kristų vis šventai,
Visą amžių, kol krutėsiu,
Jo laikysiuos aš tvirtai.
Lauk pasaulio džiūguliai!
Nuodėmingi geiduliai!
Jūsų aš atsižadėsiu
Atpirkėją tik mylėsiu.

2. Atpirkėją vis minėsiu,
Ko, pasauli, dar stebies!
Mano karšta meilė Jėzui?
Jis aukojos dėl manęs:
Jis tiesos man švyturys
Ir dorybių pavyzdys.
Atpirkėją vis minėsiu
Ir tik viena jį mylėsiu.

3. Atpirkėją aš guodosiu,
Nuodėmė, tu man bauri!
Gėda man, jei aš nebosiu
To, kurs mirė už mane!
Kas pasauliui pasiduos,
Savo Viešpatį kryžiuos!
Aš nuo nuodėmių atstosiu
Atpirkėją vis guodosiu!

4. Atpirkėją aš klausysiu
Suspaudimuos ir varguos
Aš jam meilę išlaikysiu,
Kas gi jį man užvaduos?

Jėgos aukso ir garbės
Neatskurs nuo Jo manęs.
Atpirkėją aš klausysiu,
Meilę jam aš išlaikysiu.

5. Atpirkėją aš mylėsiu.
Man jau prietelė mirtis:
Kai į dulkes subyrėsiu,
Ji mane su juo suriš.
Ten tad siela vis regės
Jį, kurs mirė dėl manęs,
Visa amžių kol krutėsiu
Atpirkėją aš mylėsiu.

Versta iš vokiečių kalbos „Der am Kreuz ist meine Liebe“.

Motinos pasiaukojimas.

Tai atsitiko sunkiais baudžiavos laikais, kada plačių dvarų savininkai buvo didžiuliais ponais. Jie turėjo daugybę tarnų — pavaldinių, kuriems už mažiausį nusižengimą grėsdavo ryškčių arba pakorimo bausmė. Pas vieną tokį poną tarnavo neturtingos motinos sūnus. Kartą jis savo ponui nusikalto, už ką jį ponas žadėjo tuojaus pakarti. Tą išgirdusi jo motina puolė ponui po kojų ir meldė jį: „Jau trys mano sūnūs žuvo ir nepaliks man nė paskutinio; kas man duoną beuždirbs, kas užtars senatvėje!“ Tada ponas tarė: „Gera, jei iki saulėlydžio nupiausi mano tris laukus miežių, tai tavo sūnus liks gyvas!“ Taip pasakęs nuėjo. Motina tuojaus stvėrėsi darbo. Ir kai saulė leidosi, visi trys laukai buvo nupiauti ir paskutiniame bare gulėjo nebegyva motina. Dvaro ponas pamatęs nustebė, ir nenorėdamas savo žodžio laužyti, turėjo savo tarnui dovanoti gyvybę. Taip motina pasiaukojė už savo sūnų. Tai buvo tikra motinos meilė.

Iš senelės pasakojimų E. T. Pagėgiai.

Kristaus kryžiaus likimas.

Šiandien visas krikščioniškasis pasaulis mini Kristaus mirimą ir šiandien nepaprastai garbina tas vietas, kur Kristus gyveno, bet nemažiau dėmesio kreipia ir į istorines liekanas, kurios artimai yra susijusios su Kristumi. Sakysim, mus įdomauja, kur randasi Kristaus kryžius, ant kurio kančių nukamuotas, visų išniekintas, nesuprastas Kristus mirė; viny, kuriomis buvo prikalta; drobulė, kurioje Kristus palaidotas buvo ir pan. Tiesa, mes turime kai kurias išlikusias liekanas iš anų laikų, bet ar tai atitiktų tikrosioms sunku šiandieną yra tvirtinti. Daug kas šiandieną yra ginčytina, nes per vėlai liekanų rinkimu susirūpinta. Ilga amžių eilė išdildė tikruosius faktus apgaubė tai lyg kokių šydu, ir apvilko dalinai legendų rūbu. Visai nesistebėkime, ir per daug nekaltinkime anų laikų žmonių. Juk tai įvyko natūraliu būdu. Tos epochos žmonės taip pat neįvertino įvykstančio fakto, kaip kad ir dabartyje daroma yra.

Taip senovės raštai mini, kad ciecoriaus Konstantino Didžiojo motina Elena suradusi kryžių, ant kurio mūsų Išganytojas nukryžiuotas buvo. Tais laikais siautė didieji krikščionių persekiojimai, kuriuos ji sunkiai pernešti galėjo. Todėl darė sūnui Konstantinui įtaką, kad krikščionių persekiojimus sustabdytų. Motinos norus išpildė ir 312 m. Konstantinas Did. leido krikščionims laisvai, be jokių trukdymų savo tikėjimo ateigas atlikti. Po bažnytinio susirinkimo Nikėjoje, 325 m. ciecorienė Elena buvo nu-

vykusi į Jeruzalę šventųjų vietų aplankyti ir kryžiaus ieškoti. Einant tų laikų papročiais, žydai mėgdavo ir nukryžiuotojų kryžius pakasti. Elenos laikais žydai žinojo dar tą vietą, kur Išganytojo ir abiejų žmogžudžių kryžiai pakasti buvo. Todėl Elena pasiryžo sužinoti. Pradžioje žydai nenorėjo paslapties išduoti, bet kai vieną žydą ciecorienė Elena paliepė nuleisti į šulinį, pastarasis pasižadėjo parodyti tą vietą, kur kryžiai pakasti buvo. Apie žinių patikimumą liudijo Cyrilijaus, Jeruzalės vyskupo, palikti užrašai. Atradus visus tris kryžius, beliko nustatyti, kuris iš jų yra tikrasis ant kurio Išganytojas mirė. Ambraziejus tikina, kad tikrasis buvo nustatytas iš rasto Piloto įrašo. Kiti sako, kad išskyrimas įvyko per stebuklą. Keli bažnyčios tėvai pasakoja, kad vienas numirėlis, paliestas Kristaus kryžiumi, iš numirusių prisikėlė. Taip yra pasakojama, kad viena mirštant motina paliesta šio kryžiaus, atgijusi. Žinoma, yra ir daugiau įvairių legendų, padavimų, kurie įvairiai nusako apie kryžiaus išskyrimą.

Viena atrastojų kryžiaus dalį paliko Jeruzalėje, kita savo sūnui Konstantinui ciecorienė Elena pasiuntusi.

Ciecorius Konstantinas Didysis labai nudžiugo tokia dovana ir jos dalį įdėjo į statomą paminklą Konstantinopolyje, tikėdamasis, kad tuo būdu geriausiai apginsias miestą nuo priešų, o likusią dalį atidavė Romos bažnyčiai. Ar šis faktas yra tikras, tvirtinti negalima, nes trūksta tikslų žinių.

(Bus daugiau.)

Krikščionybė Azijoje.

(Tęsinys.)

Krikščioniškojo jaunimo darbas Indijoje labai smarkiai dirbamas. Pasaulinės krikščioniškų Jaunų Vyrų Sąjungos šlyrių pristeigta po visą Indiją. Visur yra Szwentadienio mokyklų, misijos stoczių ir kitokių krikščioniškų evangelizacijos įrengimų. Bet žiuo laiku indiečiai daugiau domisi savo tautiniu atbudimu, savo rašytojais, poetais, menu ir kultūra, kaip iš Europos jiems atgabėta krikščionybė.

Krikščionių Europos šalių evangelizacijos misijos jau senai suprato, kad be vietos gyventojų pagalbos krikščionybės platinimo darbas negali būti pasekmingas. Bazelio evangelizatorių misija Indijoje turi įsteigusi nemažą visokių bendro lavinimo mokyklų, Kalikutė aukštąją mokyklą ir keletą teologijos seminarijų. Daug mokyklų turi įsteigę ir anglų evangelizacijos misijos Indijoje. Toje mokykloje dėstoma krikščioniškos tikybos pagrindai ir kasdieną iš ryto skaitoma iš Szv. Rašto visiems mokiniams, ir pagonių vaikams. Įžeję mokslus misijų mokykloje, jei ir netampa krikščionimis, bet krikščionišką tikėjimą Indijos inteligentai visai pažįsta. Gandhi ir visi jo pagalbininkai, Indijos tautinio atbudimo veikėjai, yra evangelizatorių misijų mokyklų auklėtiniai. Šie krikščionybės neieigia, net pripažįsta aukštesnę, kilnesnę religiją kaip indiečių religijos, bet krikščionybės vis tiek nepriima, nes nenori atsisirti nuo viso to, kas „indiška“. Priėmę krikščionybę, jie nustoja placiųjų masių pasitikėjimo ir būty laikomi europiečių apmokamais religiniais „agentais“, kaip indiečiai vadina visus misijų išlaikomus evangelistus indiečius.

Dar viena ir nemažą kliūtis krikščionybei platintis Indijoje, tai pacios krikščionybės susiskaldymas. Didesniuose miestuose, kaip Bombiejuje, Madrase, Kalikutė ir kituose didmiesčiuose galima rasti bažnyčių ir misisionierių visokių krikščioniškų tikybų, kokių tikrai Europoje yra. Žinoma, tos bažnyčios ir jų atstovai, kaip Europoje taip ir ten, rungtinuoja viena su kita. Indiečiai kita mato ir žino. Religinio rungtyniavimo Indijoje nėra. Ten yra kastos, kurios nekencia viena kitos. Bet religija indiečiams nėra priežastimi neapštentumui. Europos krikščionybės atstovai nekencia vieni kitų ir nori būti indiečių mylimais. Amerikos evangelizatorių misijų misisionieriai pirmieji suprato, kad, norint turėti pasisekimo darbe, reikia misijoms tarpusavyje susitarti. Bet šito ilgai nesuprato Europos misisionieriai, ypatingai Romos katalikų bažnyčios wienuoliai. Šie ir dabar neranda bendros kalbos su evangelizatoriais misisionieriais ir visur mėgina jiems net trukdyti darbą. Kur evangelizatorių misisionieriai įsikuria arba atveria mokyklą, tuojaus kase atsiranda ir katalikų wienuolis ir mėgina patraukti savo pusėn net apsikrikštyjusius. Bet katalikybė Indijoje išigalėti negali, nes ji nieko naujo indiečiui neduoda ko jis neturėtų.

Paskutiniaisiais laikais visos evangelizacijos misijos Pasaulyje turi sudarę vieną bendrą tarptautinę bei interkonfesinę „Evangelizatorių Misijų Tarybą“. Ta taryba kas dešimt metų turi kitoje pasaulio šalyje. Prieš dešimt metų, 1928 m. tokia konferencija buvo sušaukta Belytų samaitėje Jeruzalėje. Ji posėdžiavo ant Alyvų kalno, kur Viešpatys Jėzus, užjengdamas dangun, davė savo mokiniams misijos įgaliojimus ir įsakymą: „Eikite į visą pasaulį ir mokykite visas tautas ir krikštykite jas. Ir, žinai, aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio galo!“ Jeruzalėje sušauktoji Pasaulinė Misijų konferencija buvo iš viso pirmoji. Dalyvavo viso pasaulio visų baž-

nųčių misijos, išskyrus Romos katalikų bažnyčią, kuri nedalyvauja jokiose konferencijose ekumeninio pobūdžio. Antroji tokia konferencija šaukiama žiais 1938 metais. Buvo numatyta konferencijai vieta Kinija. Bet ten vystant karui, konferencija nutarta sušaukti Indijoje, Madrase, gruodžio mėn. 13–30 dienomis. Konferencija numatyta sušaukti vienoje tų didžiųjų rytų Azijos šalių, Kinijoje arba Indijoje, tuo tikslu, kad išjudinti misijos darbą ten visoje plotmėje ir duoti galimybės pacioms rytų Azijos tautomis iš arčiau pažinti varomąsias misijos jėgas.

Pereitais metais Indijoje, Mjshore įvyko pasaulinė Krikščioniškų Jaunų Vyrų Sąjungos konferencija. Šioje su ta konferencija įvyko ten pat ir visos Indijos evangelizatorių bažnyčių ir misijų konferencija, kur aptarta tų bažnyčių ir misijų bendro veikimo planai. Tos konferencijos pasėkoje, dabar per visą Indiją eina krikščioniškų Indijos bažnyčių susiwienuojimo reikalingumo obalsis. Visos evangelizacijos misijos žitam pritaria, kad reikia įsteigti visos Indijos evang. bažnyčių ir misijų sąjungą, kuri rūpintųsi paimti į savo rankas Indijos misionavimo darbą ir varnytų jį daugiausia pacijų indiečių jėgomis, išauklėtomis Indijoje. Pasaulinė Misijų konferencija, be abejo, baigs išspręsti šį pagrindinį Indijos krikščioniškų bažnyčių wienuybės klausimą. Tada kitaip pažiūrės ir indiečiai į krikščionius ir jų bažnyčias, kada matys jų tarpe wieningumą. Be to, bažnyčios ir misijos pacios wieningai galės išwiensyti evangelizatorių spaudą indiečių kalbomis ir steigimo mokyklų klausimas atsidurs visai kitoje plotmėje: bus galima steigti nebe konfesines, bet tiesiog krikščioniškas mokyklas, vedamas ekumeninėje dvasioje. Romos katalikų bažnyčia, žinoma, ir toliau varys atskirai darbą, bet evangelizatoriams susijungus, jos jėgos Indijoje bus palyginamai daug mažesnės, kaip evangelikų. Todėl ateitis evangelizatorių krikščionybei Indijoje numatoma. Tuo labiausiai, kad indiečiams evangelizatorius krikščionumas daug kilnesniu atrodo, kaip katalikybė, kuri stengiasi prisitaikyti prie Indijos pagoniškumo ir neturi dvasią atnaujinančių jėgų.

Evangelizatoriams krikščionybei ateiti ruošia ir kelią šina Indijoje „Krikščioniškų Jaunųjų Vyrų Sąjungos“ ir „Krikščioniškų Jaunų Mergaičių Sąjungos“ bei „Griežtojo Krikščionumo Sąjungos“ jaunimo šlyriai. Tai daugiausia misijų mokyklų ir institutų auklėtiniai. Visos Indijos evangelizacijos jaunimo organizacijos yra susilieję į vieną Indijos nacionalinei krikščionišką jaunomenės sąjungą ir veikia bendrai. (Bus daugiau)

Suakmenėjusi širdis.

Didmiesčio gatvė skubėjo žmogus į savo kasdieninį darbą. Jo veidas buvo ašarotas ir nusiminęs. Darbo vietoje stovėjo keletas jo darbo draugų. Prieš patį jį jis su jais pasisveikino ir kelis žingsnius paėjęs, atšplėjęs neramus prie dirbtuvės sienos. Stovintieji darbininkai pažvelgę wiens į kitą, taciau nedrįso paklausti, ko toks nusiminęs jų bendradarbis. Pasigirdus širėnai, visi nuėjo prie darbo. Matė, einant iš darbo į namus, nelaimingas darbininkas išsipasakojo wienam draugui savo susikrimtymo priežastį.

Sunkios man dienos. Mano žmona ir du sūnūs reikalauja, kad aš visus savo uždirbtus pinigus atiduociau jiems, o jei ne, išvarysi mane iš namų, ar galą padarysi. Sūnūs jau dideli, bet žmonos palaikomi, tinginiaudami ir girtuokliaudami leidžia savo dienas. Tuo būdu aš turiu jiems trims šeimos nariams uždirbti duoną ir pats pragyventi. Šią naktį irgi neišiu į namus nakwoti, kaip jau visą savaitę darau, nes bijau girtų savo sūnų ir žmonos. Dabar nusprendžiau susirašyti sau kambarytą ir atsisveikinti nuo jų — pasakojo nelaimingas.

— Kitaip ir būti negali, — tarė draugas ir nusišvedė pas save.

Kitkart gražiamie Lietuvos kaimeliuose gyveno turtinga ir pavyzdinga šeima, kurią toliau padarė geri jos auklėtojai — tėvai. Vėliau mirė šios šeimos tėvas, kurio vietoj stojo motina. Nors ir nebemažai buvo sūnūs garbingos šeimos, bet jau gyvenimas pasikeitė. Vieni sūnūs pamilo knygas ir mokslą, kiti gi tėvo pėdomis eiti pasiryžė. Taip slinko metai po metų, o kadaiše jauna keturių sūnų motina, pasidarė sena ir be lazdės nė iš trobos nebegalėjo išeiti. Sūnūs išsiskirstė ir dirbo savo užsibrėžtą darbą, o Aušėjausis lėmė taip, kad senoji motina pateko pas sūnų, kuris nė fibirktelės savo motinai meilės neturėjo. Negailėstingai sūnus ją kankino ir badu marino. Kai jam senutės dejavimas ir ašaros įgriso, imė ją į nefūrenamą ir tamsų kambarį, kuris buvo baigėsnis už kalėjimą. Čia sena motina kovojo su mirtimi ir vienu. Niekas jos nelankydavo, žmonės girdėdavo jos dejonas, bet jiems persunktu būdavo klausytis nežmoniškų senutės kaukimo, bet niekas neįkandavo jos gelbėti. Taciau sūnus nė kiek nesirūpino savo kadaiše buvusią miela ir brangią motinėlę.

Ar mažai tokių vaikų turime ir šiandien? Nors priežodis sako, kad „tokie tėvai, tokie ir vaikai“ — taciau gyvenimas kartais wšiai kitaip parodo. Darosi skaudu ir liūdna, kad tokių dalykų pasikartoja labai dažnai, kad Dievo prisąjimas „gerbį savo tėvą ir motiną...“ užmiršamas ir paniekiamas!

J. A.

Liežuvis.

Vienas karalius turėjo gerą wireją, kuriuo jis buvo labai patenkintas. Vieną dieną karalius tarė wirejui: „Jau daug metų esate mano tarnu ir kai aš pažvelgiu į jūsų darbą, tai randu wšiuomet patitenkinimą. Bet dabar aš turiu prašymą į jus: Atneškite man geriausią, kas tik duodama į Italiją.“

Wirejas liepė tarnui eiti į turgų ir nupirkti liežuvių. Šį jį jis priruošė karaliui puikų walgį. Karalius pawalges, jį wireją labai išgyrė.

Po kelių laiko karalius priėjo prie wirejo ir tarė: „Neseniai jūs man geriausią walgį paruošėte, dabar aš noriu kartą walgyti blogiausią walgį.“

Wirejas wėl pasiuntė tarną į turgų, wėl liepdamas liežuvių nupirkti. Priruošęs walgį, jis nunėkė karaliui. Karalius walgė, ir jokių būdu negalėjo suprasti, tuo šitas walgis yra blogiausias, nes jis toks pat, kaip kad buvo geriausias. Karalius pawalges priejo prie wirejo ir klausė: „Pirmą kartą jūs atnešėte man liežuvių kaip geriausi patiekalą. Dabar jūs man turėjote priruošti blogiausį walgį, ir wėl patiekėte tuos pačius liežuvius? Kaip turitu tą išaiškinti?“ „Liežuviai yra geriausias walgis — atšakė wirejas, — liežuviais yra tautos suartinamos ir taika daroma; liežuviais atneša žmonės artimo meilę; liežuviais garbinamas Dievas ir Jam dėkojama; liežuviais žmonės raminami ir paguodžiami. Taciau liežuviai yra ir blogiausi, kas tik randasi šiame pasaulyje. Liežuvis yra buvęs prieštastimi karų, peštynių, gincų, netikėjimo ir nemeilės.“ Karalius pagyrė savo išmintingąjį wireją, dėl jo teisingų žodžių.

A. Ruizytė, Pagėgiai IV kl.

Pasfutinė walandą.

Kai Ulrichas (von) Huttenas dar wienuošny mokykloj buvo, wienuošny kieme buvo įrengtas šaulės laikrodis. Mokyklos wirtininkas, wienuošis, paragino mokinius, konkurso keliu, tinkamą laikrodžiui įrašą sugalwoti. Huttenas sugalwojo trumpiausiąjį ir tinkamiausiąjį užrašą kuris lotyniškai skambėjo taip: „Netima latet“, mūsų kalboje: „pasfutinė paslėpta“. — Čia wšų pasaulio gudrybių galas, bet pradžia išminties Dievo bijančiųjų.

Paniekintoji Biblija.

Vienas biblijų pardavėjas, Prancūzijoje, užėjęs į wieną kufų namelį, pasiūlė išignti Bibliją. Ramų gyvenimą paėmė knyga, išplėkė kelius lapus ir jais užsidėgė savo pypkę. Po keleto metų biblijų pardavėjas wėl užėjo į tuos namus. Tėvai buvo kaip tik netekę savo sūnaus, kuris žuvo kare, o žuvusiojo Biblija buvo tėvams grąžinta. Biblijų pardavėjas paėmė knygą į savo rankas, ir pamatė, kad tai buvo ta pati Biblija, kurią jis prieš kelis metus čia paliko, ir iškuriuos tada šeiminingas keltą lapų išpėkė. Mirštantis kareiwis ant wieno Biblijos lapo buvo parašęs savo žodžius: „D jeigu Biblijai ir panaudojama pypkei uždegti, tuo norint ją pajuofti, — mums ji wis tik yra ramstis gyvenime, pagalwis mirtyje ir mūsų džiaugsmas amžinybėje.“

G. Pts.

Žinios.

Wokietija.

— Šių metų kovo mėn. 12 d. sukako 250 metų nuo gimimo Augusto Hermanno Franckes. Wokietijos ewangelikų Bajorncia tinkamai paminėjo šias sukaktuwes, nes Francke buvo didelis weikėjas widaus misijos srityje.

— Gustawo-Adolfo Vereino Centralinis Komitetas pasyrė 100 tūkstančių markių Austrijos ewangelikoms parapijoms pašalpos. Ta pašalpa bus išdalinta diasporos parapijoms per Vienos Gustawo-Adolfo Vereino skyrių. Pirmon eilėn bus sušelpa Vienos ewang. parapija, kuri nori statyti sau naują bajornciją.

— Thüringijos prowincijos ewangelikšios bajorncijos wyriausioji Taryba nutarė, kad wšii toje prowincijoje bajorncijos tarnyboje esą kunigai priwalo prisiekti Hitleriui ištikimybės prieštą. Tuo reikalu išleista bajorntinis parėdimas, kuris kaipi įstatymas išgaliojo šių metų kovo mėn. 15 dieną.

— Šių metų birželio mėn. 10—13 dienomis įwysta Lüneburge wšios Wokietijos ewangelikų bajorncijų „Bajorntinė giesmių šwentė.“

— Wokietijos ewangelikšos widaus misijos centralinis komitetas praneša, kad ewangelikų gailėstingųjų seselių ir diakonisių šiuo laiku dirba wšo 46 tūkstančiai ir 925. Šį jį 3300 dar neturi išgnyje diakonisės liudijimo, bet yra praktikantėmis.

— Wokietijoje šiuo laiku yra tarnyboje weikancijų fatalikų kunigų apie 18 tūkstančių, ir bewėif 6000 teologijos studentų. Be to, yra 525 wyry wienuošnai su 13 360 wienuošų ir apie 15 000 moterų wienuošų, priklaušancijų įwairiems ordinams.

— Badeno prowincijos ewangelikšios Bajorncijos wyriausioji taryba išleido parėdimą, kad balandžio mėn. 20 d., kaipi Hitlerio gimimo dieną, būtų wšiose bajorncijos 12 wal. warpais skambinama ir ant bajorntinių trobesių būtų iškeliamos wėliawos. Be to, išastyta balandžio mėn. 24 dieną — sekmadienį pamoksluose ir bajorncijos pamaldų maldoje priminti Hitleri, kaipi Wokietijos Wada.

— Praeitais 1937 metais Wokietijoje išplatinta bewėif wienas milijonas Biblijų, N. Testamentų ir pasikirų Ew. Rašto dalių.

Czechoslowakija.

— Pasfutinųjų laikų statistika paduoda štaiczius apie Czechoslovakijos gywentojų religinę būklę šekancijai: 11 milijonų priklauso Romos fatalikų bajornciai, pusė milijono graikų fatalikų su Romos bajorncia unijai priklauso, apie 20 000 senkatalikų bajornciai, apie 1 mil. priklauso Czechoslovakijos tautiniai bajornciai, 150 000 graikų ortodoksų, 300 000 Czechų Brošių bajornciai priklauso, 130 000 wokietzių ewangelikų bajornciai, 50 000 lenkų ewange-

Mūsų kolegei,

Stud. Irenai Girbaitei

Jos mylimam tėveliui mirus, sunkioje liūdesio ir skausmo valandoje, nuokirdžią užuojautą reiškiamo pranašo Hiobo žodžiais: „Diewas dawė — Diewas atsiėmė; Pono Diewo wardas teesie pagarbintas.“

Klaipėdos studentų V. Rėzos D-ja.

litų, 400 tikstancijų ewang. liuterionių slowatų, 200 tikstancijų ew. reformatų slowatų, 10 000 metodistų, 6000 baptistų, apie 7000 kongregacionalistų, 6000 Brolių surinkimui prisiklauso, 400 tikstancijų žydų ir apie 1 milijonas nepriskausancijų jokiai tikybai.

Japonija.

— „Kristijonistų Bažnyčių Taryba“ Japonijoje labai placziai išplėtė savo darbą padėti kristijonistų šeimoms, kurių sūnūs ar tėvai kovoja karo laukuose. Daug aukų lūžedama tų šeimų šelpimui. Čia pasirodė Japonijos kristijonistų solidarumas ir atsimė bei tėvynės mėsles jausmo subrendimas.

Rusija.

— Rusijos kariuomenei išleistas vyriausybės pareidimas, kuriuo draudžiama kariams uniformoje lankytis kofioje nors bažnyčioje arba dalywauti kofioje nors pamaldose. Be to, uždrausta kariams bažnyčioje tuoktis ir kristijoti savo vaikus. Kas prasižengia prieš kitą pareidimą, išmetamas iš kariuomenės tarnybos ir baudžiamas kalėjimu.

— „Bediewio“ laikraščio žiniomis, Rusijoje 673 wienuolinai uždaryti, 188 wienuolinių pastatai pawesti karo ministerijos reikalams, 287 wienuolinių pastatai užimti įwairių kitų komisariatų ir daugelis wienuolinių pawersta bediewybės mokyklomis ir bediewiškais institutais bei bediewiškojo auklėjimo įstaigomis.

— Šių metų sausio 15 d. išgaliojo Rusijoje įstatymas, kuriuo einant gali kiekwienu momentu uždaryti bent kofios tikybos bažnyčią wietos komunistiniai organai, wifai neatfiskausdami centro wyriausybės. „Bediewių“ sąjungos centro komitetas sumobilizawo 200 000 išlawintų „bediewių“, kurie Welųkų žwenczių laiku turės apakstauti, škelbti „bediewybę“. Wiems bus leidžiama laiswai daryti susirinkimus, kalbėti per radią ir kitokiu būdu atlikti savo misiją, kad tiek galint nukreipti mases nuo bažnyčijos.

Amerika.

— Suwienytoje Amerikos Walstybėje yra piliečių 130 milijonų ir keletas milijonų gywena be pilietybės teisų. Iš jų tikrai pusė, apie 70 milijonų, prisiklauso bažnyčioms. Kita pusė nepriskauso jokiai bažnyčiai. Bet tas dar nereikšia, kad jie būtų netikė arba bediewiai. Labai daug žmonių nepriskauso jokiai bažnyčiai, tai esti, neleidžia sawes įrašyti į bažnytines knygas, bet lanko bažnyčias ir surinkimus arba prisiklauso tam tikroms religinėms organizacijoms. Protestantistų bažnyčių didžiausioji tai Baptistų bažnyčia. Jai prisiklauso apie 11 milijonų žmonių, neskaitant waių. Po baptistų seka metodistai, kurių bažnyčiai prisiklauso apie 10 milijonų. Ew. liuterionių apie 5 milijonai, presbiterionų bažnyčiai prisiklauso apie 3 mil., anglikonų bažnyčiai 2 mil. ir kongregacionalistų apie pusantro milijono. Wišo protestantų

Amerikoje aiškiai prisiklausancijų kofiai nors bažnyčiai yra apie 33 milijonai. Tenka pažymėti, kad daugelis tų bažnyčių sawo nariais skaito tikrai konfirmuotus asmenius, lankancius bažnyčią ir Szw. Wafarieneje dalywaujancius. Rekonfirmuoti asmenys, wafai neskaito bažnyčios nariais.

Pietų Afrika.

— Pietų Afrikoje negrų, wietos gywentojų sudaro apie 80% wių šalies gywentojų. Apie 20% yra atfeliawę iš kitų pasaulio šalių, daugiausia iš Europos. Bet šitie 20% šwetimųjų turi užgrobę žemės plotus, kurie sudaro 90% wišo krašto ploto. Wietos gywentojai liko tikrai tarnautojais ir wergais šwetimiesiems. Pietų Afrikos ewangeliškioji Bažnyčia ir misijos rūpinasi, kad būtų galima to krašto wietiniai gywentojai aprūpinti žeme, kurie nori jos dirbti.

Paghwentys. Š. m. balandžio mėn. 3 d. įwyto wišuo-
tinas Liet. Ew. S-gos Paghwenzio štyriaus narių susirinkimas. Susirinkimas pradėtas giesme ir malda. Kun. Stanaitis pasakė tai dienai pritaiktą Diewo žodi. Štyriaus pirmininkas Sprainaitis padarė pranešimą apie štyriaus veikimą perėtais metais ir patiekė šių metų veikimo planą ir apyskaitą. Šjais metais štyrius pasiėmė iniciatywą sutwarkyti Paghwenzio, Palėkių ir žirniškių bendruosius kapus, prie to štyrius ir piniginėmis išlaidomis turės prisidėti. Darbuose numatyta pagražinti naujai apwerta kapų twora, apšodinti kapų taką dekoratywiniiais medeliais, iškasti kapuose žulini, kuris yra būtinas wafaros metu gėlių laistymui. Štyrius yra numatęs šjais metais aplankyti, Kauną ir Batafius. Be to, nori suruokti tradicinę misijos šwentę per Jonines. Dar pasitarę įwairiais klausymais susirinkimo dalywiai iššifirstė pilni džiaugsmo ir pasiryžimo būsimam darbu. a. p.

Klaipėda. Susidėjus aplinkybėms buvo suhauktas š. m. balandžio mėn. 3 d. Klaipėdoje nepaprastas „J. S.“ štyrių atstowų suwaziawimas. Suwaziawimui pirmoj eilėj patiekti swarstoti įstatų pakeitimo projektai, nes weiklai besiplecijant pasirodė įstatuose kai kurių trūkumų. Šminiai įstatuose panaitinami garbės nariai ir jų wietoje sudaroma „Jaun. Sandoros“ Rėmėjų Taryba, kurios uždutis bus padėti d-jai atšiekti pasistatytus tikslus. Suwaziawimas įstatų pakeitimui pritarė ir pawedė waldybai tiksliai surašyti įstatų pakeitimus. Dėl pakeitimų tapė suwaziawimo patwirtinti pasiūlyti „J. S.“ rėmėjai, iš kurių bus sudaroma Rėmėjų Taryba. Toliau buvo perrinkta D-jos Waldyba, į kurią dabar įeina: U. Sprogytė, J. Sunius, E. Purwinas, W. Pareigis, W. Klimkaitis, H. Tomas, W. Pėteraitis. Kand. Kawolis, Reinkis ir W. Sprogys. Rewizijos komisijon: p-lė Taziutė, Purwinytė, J. Sprogys ir W. Grimas. Pasitarus dėl ateities veiklos ir numatomų parengimų, k. t.: Motinos Dienos, Giesmių šwentės ir t. t. Padėkos malda Aukščiausiam ir giesme suwaziawimas buvo užbaigtas.

Jurbarkas. Jurbarko pamaldos lietuwiams Ewang. bus nulaikomos Didįjį Ketwirtadienį su Szwenta Wafariene ir pirmąją Welųkų dieną įwyks konfirmandų išegnojimas.

Rintai. Š. m. balandžio mėn. 16 d. šeštadienį, 7 wal. wafare Rintų liet. priv. mokykloje bus dwašifšas surinkimas. Balandžio mėn. 17 d. 1 Welųkų dieną, 7 wal. ryte, bus nulaikomas dwašifšas surinkimas Rintų kapinėse. Dalywaus „Jaun. Sandoros“ trūbininkai bei giedotojų choras. Apšlinkęs wišuočenė hirdingai pakwiecžiama skaitlingai atsilankyti.

Užsakymus priima redakcija, kiekwienu pašto įstaiga ir laštinkinbai. Užsakant redakcijai laikraščio kaina: metams 2 litai, 1/4 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pašto įstaigoje, kaina 2 litai 30 ct., pusė m. 1 lit. 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Redžia Pietuwų Ewangeliškų Suwienijimo Bažnytinis komitetas. Redaguoja Kun. P. Daggys. — Spaudė: „Lituanis“, Klaipėda, Balangos gatwė 23-24. — Rankraščius ir užsakymus prašome siųsti šiuo adresu: Klaipėda „Lituanis“, Dognai.